

1. POSTNA NEDELJA

»V puščavi je ostal štirideset dni!« /Mr 1,13/

Božja beseda 1. postne nedelje B
1Mz 9,8-15; Ps 25; 1Petr 3,18-22; Mr 1,12-15

Štirideset dni nam je danih, da dosežemo našo notranjo puščavo. V svetu, v katerem prevladuje hrup in kjer smo

nenehoma razpeti med nešteta opravila, je to zahtevna naloga. Vendar Sveti Duh, ki je v globini našega srca, nas pričakuje, da vstopimo v našo notranjost. Štirideset dni nam je danih, da vstopimo na pot spreobrnjenja, ki nas še bolj usmeri k Bogu, k našim bratom in sestram in k samim sebi. A ne bo šlo brez duhovnega boja. Duh, ki je v nas, bo zmagal, če mu bomo le dali prostor. Štirideset dni nam je danih, da preverimo naš odnos do stvarstva. Sedaj je čas, da preko vsakdanjih dejanj, živimo našo odgovornost in da »udomačimo divje zverki«.

Odločno se odpravimo na pot v puščavo. Gospod gre pred nami in nas vodi vse do Velike noči.

/Anne-Marie Aitken/

KAKO vstopiti v molitev?

Z Zahejem: teči, da bi videl Jezusa, medtem ko se mi na poti pojavlja veliko preprek (množica, če sem majhen kot Zahej, ali pa moje negativne misli ter ideje, obupovanje, moja jeza, itn.). Najdem »moje drevo« in splezam nanj: grem na kraj, kjer se dobro počutim, se srečam s prijateljem, ki zna poslušati, prisostvujem pri obredu na pepelnično sredo... in pri vsem tem gledam Jezusa, ki gre mimo. »Bil sem izgubljen, vendar Ti si me našel.«

Doma

Povabljeni smo, da se odpravimo na pot, ki nas vodi do Velike noči, preko različnih pokrajin. Začnimo s puščavo. Ta kraj nam načeloma ni domač. Izberimo lepo fotografijo puščave in jo položimo v naš molitveni kotiček. Vsak dan v tednu, bomo nalepili en post-it listek v obliki stopinje ali kaj podobnega, na katerega bomo napisali eno besedo, ki povzema dejanje, ki smo ga opravili ali pa težavo, s katero smo se soočili. Pri molitvi si lahko pomagamo tudi s kakšno duhovno pesmijo, ki nam je še posebej blizu ali pa s pesmijo, ki se nanaša na postni čas. Lahko jo zapojemo, poslušamo ali pa samo preberemo besedilo pesmi. Pri molitvi bomo mislili tudi na ljudi, ki smo jih srečali čez dan in s katerimi živimo.

Branje

Molitev ob evangelijskem odlomku naslednje nedelje pomaga k poglobljanju molitvene izkušnje oz. izkustva Boga, ki deluje v tvoji molitvi. Pri tem načinu molitve ne gre za to, da bi moral kaj razumeti, ampak za to, da tvoje najgloblje bitje preprosto uči počivati v Njegovi navzočnosti. Zato vedno poljubi besedo, jo objemi, se ji pokloni, jo pobožaj in jo ponavljaljaj. Da se ti srce ogreje in ti bo dano razumeti in sprejeti Jezusa v svoje življenje in zajemati iz Njegove moči.

Iz svetega evangelija po Marku (Mr 1,12-15)

Takoj nato ga je Duh odvedel v puščavo. V puščavi je bil štirideset dni in satan ga je skušal. Bil je med zvermi in angeli so mu stregli.

Ko pa je bil Janez izroččen, je šel Jezus v Galilejo. Oznanjal je Božji evangelij in govoril: »Čas se je dopolnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in verujte evangeliju!«

Ponedeljek 12 Vstopiti v postni čas.

Rimokatoliška Cerkev vstopa v postni čas to sredo, vzhodne katoliške Cerkve pa ga začnejo že danes. Še ena zanimiva razlika med različnimi katoliškimi tradicijami: npr. v Libanonu kristjani pristopijo k pepeljenju preden gredo zjutraj v službo, da so zaznamovani in spremenjeni že od prvih ur postnega časa... Kaj pa jaz? Kaj pričakujem od postnega časa, ki prihaja? Kako bi ga rad začel in živel?

Gospod, prosim te za milost »spreobrnjenja in vere v Evangelij«.

Torek 13 Vzeti si čas

Jezus je bil krščen v reki Jordan in kmalu za tem, ga je Duh odvedel v puščavo, na kraj samote in molitve. Jezus si vzame čas za poglobljeno duhovno življenje, in jaz? Ali bi se kdaj raje izognil tej samoti in dejansko ne želim, da bi duhovnemu življenju posvečal čas? Zakaj se upiram? Ali sem eden tistih, ki misli, da lahko ljubi druge, ne da bi si zanje vzela čas?

O Sveti Duh, ki si Jezusa odvedel v puščavo, sedaj odvedi tudi mene in me še bolj spodbudi, če se bom upiral!

Sreda 14 Glasna tišina

Puščava, je torej kraj samote. Vendar je ta samota zelo obljudena: Jezus, Satan, angeli in zveri. Umik v tišino nas lahko prestraši, ker bi prišli na plano naši »demoni« in naše lastne misli, ki nas lahko strašijo. Jezusov zgled in današnje evangeljske besede nam govorijo: če želim biti pristen in živeti v resnici z Jezusom, naj se ne bojim biti sam, da molim, se postim ali dam miloščine potrebnim, in tako »udomačim« vse tisto, kar me vznemirja, ko sem v tišini.

Jezus, spremljaj me v teh štiridesetih dneh na kraj samote, ti, ki me kličeš k osvoboditvi od stvari, ki me zaslužnjujejo.

Četrtek 15 Zveri in ljudje

Divje zveri so z Jezusom. To lahko še poveča naš strah pred puščavo. Ampak podobe iz Stare zaveze nam kažejo na spravo med stvarstvom in Stvarnikom. Divje zveri ostanejo z Jezusom, ker vedo, da je z njim prišla polnost sprave. »Volk bo prebival z jagnjetom in panter bo ležal s kozličem. Teliček in levič se bosta skupaj redila, majhen deček ju bo poganjal.« (Iz 11,6). Te besede preroka Izaija se sedaj uresničijo.

Gospod, daj, da bi se tako kot divje zveri učil biti ob tebi.

Petek 16 Odrešenje tukaj in zdaj

Takoj po tistem, ko so prijeli Janeza Krstnika, je Jezus začel z oznanjevanjem, kot da bi želel nadaljevati, kar je Janez začel. Jezus na nek način nadaljuje dolgo vrsto prerokov v Izraelu, ampak slovnični čas se spremeni: čas je dopolnjen: torej gre za sedanjik. Iz generacije v generacijo kristjani nadaljujejo z oznanilom, ki ni samo tisto, ki so ga oznanjali preroki v pričakovanju odrešenja, ampak predvsem oznanilo odrešenja, ki je že dano v Jezusu.

Gospod, daj da spregledam in občutim tvoje odrešenje na delu, saj se večkrat moji čuti in pamet ustavijo samo pri težavah.

Sobota 17 Božje kraljestvo

V prvih besedah, ki jih navaja Markov evangelij, Jezus uporabi izraz, ki postane rdeča nit njegovega oznanila: Božje kraljestvo. To kraljestvo se odpre, ker Satan, sovražnik, zgubi svojo moč zapeljevanja pred Jezusom. Ampak to je tudi kraljestvo, v katerem bo kralj umrl za svoje ljudstvo. Postnemu času sledi trpljenje. Božje kraljestvo je daleč od našega sveta, kjer je življenje ubogih žrtvovano bogatim (kot npr. v vojnah, ali v našem načinu potrošnje, ki ga omogoča izkoriščanje tolikih mož, žena in otrok).

Gospod, daj mi vstopiti v tvoje kraljestvo!

Nedelja 18 Pojdite in oznanjujte evangelij!

Prva stvar, ki jo naredi Jezus po preživetem času v puščavi, je ta, da oznani Božji evangelij. Kajti on je prišel, da bi ljudje spoznali evangelij in spremenili svoje življenje. Prišel je, da bi nam razodel ljubezen Boga Očeta, ki se podarja v svojem Sinu za odpuščanje. Vendar Jezus nas vabi. Nikogar ne sili. Nikogar ne spreobrača na silo, ampak kliče k spreobrnjenju. Torej, kako lahko tudi sam oznanjam evangelij v okolju v katerem živim? Kako znotraj skupnosti kateri pripadam oznanjati evangelij na spoštljiv način?

Gospod, daj, da bi oznanjal evangelij na tvoj način in sicer tako, da bi skrbel in se zanimal za življenje drugih ljudi. Daj nam svobodno odgovoriti na tvoj klic po veri v Evangelij, da bi naše spreobrnjenje ne bilo navidezno, ampak resnično.

Hvala papežu Frančišku, da je po vzgledu Jezusa kot dober zdravnik prepoznal simptome bolezni, ki nas mučijo in razbijajo občestvo ter nas posledično spreminjajo v človeka, ki se je nekoč razumel kot del narave, k človeku, ki je postal izkoriščevalec: popredmetil je sebe, drugega in vso naravo, s tem pa se je predvsem najbolj oddaljil od Boga.

1. **Bolezen počutiti se nesmrtnega ali nepogrešljivega.** Že en sam obisk na pokopališču lahko pomaga videti imena številnih ljudi, ki so morda mislili, da so nesmrtni, imuni in nepogrešljivi.
2. **Bolezen pretirane delavnosti.** Že Jezus je svoje učence pozval k počitku, saj opuščanje tega vodi v stres in nemir.
3. **Bolezen umske in duhovne okamenelosti** je bolezen tistih, ki so postali izurjeni stroji, ne pa Božji ljudje, ki ne znajo jokati ali se veseliti z drugimi.
4. **Bolezen pretiranega načrtovanja** poskuša usmerjati svobodo Svetega Duha.
5. **Bolezen slabega koordiniranja** nastane med člani, ki niso v občestvu, kot orkester, ki proizvaja hrušč, ker člani ne sodelujejo in ne živijo občestvenega in ekipnega duha.
6. **Duhovna Alzheimerjeva bolezen** je prizadela tiste, ki so izgubili spomin na svoje srečanje z Gospodom in tiste, ki so odvisni od lastnih strasti, kapric ali obsedenosti.
7. **Bolezen tekmovanja in prevzetnosti** nas vodi v lažne ljudi, katerih zunanji videz in znamenja odlikovanj postanejo prvi cilj življenja.
8. **Bolezen bivanjske shizofrenije** prizadene tiste, ki opustijo pastoralno službo in se omejujejo na birokratske dejavnosti in tako izgubijo stik z resničnostjo, s konkretnimi ljudmi. Tako ustvarijo svoj lasten vzporeden svet, kjer na stran postavijo vse, kar strogo učijo druge, sami pa živijo skrito in pogosto razuzdano življenje.
9. **Bolezen govoric in opravljanja.**
10. **Bolezen poveličevanja šefov**, ki jo najdemo pri žrtvah karierizma in oportunitizma, ki mislijo le na to, kar morajo doseči, ne pa na to, kar bi morali dati. Take ljudi poganja le lastna usodna sebičnost. Lahko pa prizadene tudi nadrejene, ko si hočejo zagotoviti zvestobo in psihološko odvisnost svojih podrejenih.
11. **Bolezen brezbriznosti do drugih** ima različne obraze, tudi to, da na primer večji strokovnjak ne deli svojega znanja z manj izkušenimi ali da si vesel, ko drugi pade.
12. **Bolezen pogrebnega obraza** je prisotna predvsem pri tistih, ki druge obravnavajo trdo in arogantno. Apostol mora biti po papeževih besedah prijazen, vedra, navdušena in vesela oseba. »Kako dobro nam dene količina zdravega humorja.«
13. **Bolezen kopičenja** se pokaže predvsem pri ljudeh, ki skušajo zapolniti bivanjsko praznino s kopičenjem materialnih stvari.
14. **Bolezen zaprtega kroga** se pokaže, ko pripadnost skupinici postaja močnejša kot pripadnost Telesu oziroma Kristusu.
15. **Bolezen posvetne koristi ali razkazovanja** – gre za bolezen ljudi, ki poskušajo povečati svojo moč in v ta namen so sposobni obrekovati, črniti in diskreditirati druge, celo v medijih – vse z namenom, da bi se pokazali za bolj sposobne od drugih.

ENO OD ZDRAVIL: ZAHVALJEVANJE – HVALEŽNOST

Zahvaljujem se svojemu Stvarniku za dar življenja, za Njegovo brezpogojno ljubezen, dobroto, usmiljenje, za vse kar mi daje vsak trenutek. Če hočem. Zahvaljujem se Njemu za vse trenutke življenja, tudi za tiste težke, ker so me spodbudili, da iščem Njega, ki me usmerja na pravo pot življenja. Zahvaljujem se za vse tiste, ki mi jih je Stvarnik postavil na mojo življenjsko pot, ker preko njih duhovno rastem. Zahvaljujem se za vse svoje bolezni, bolečine in trpljenje, ker je tudi to del večje zgodbe odrešenja, ker bo tudi to Gospod spremenil v moje dobro. Zahvaljujem se za vse svoje slabosti, ker samo tedaj, ko sem slab, ko se ne morem opreti na svoje moči, se naslonim Nanj, ki mi daje moč in upanje, ki nikdar ne umre.

Hvaležnost me postavlja v držo čudenja nad božjimi deli v mojem življenju. Prepoznavam jih in se zahvaljujem. Zavedam se, da mi je vse dano, da je vse dar. Ne jemlem si zaslug, ampak hvalim Boga. Hvaležnost je najmočnejše zdravilo proti depresiji. Spomni me na to, da je vedno več stvari, ki se jih lahko veselim kot pa tega, kar me spravlja v potrtost. Ko sem hvaležen/a za vse, kar sem v obilju prejel/a in prejemam v svojem življenju, potem mi vesenje nad tem odpira srce, me varuje zamer in stori, da deležim Božje usmiljenje, da zmorem odpustiti vsem, ki so me ranili oz. prizadeli. Hvaležnost vzbudi širokosrčnost, se pravi, sprejemem lahko več Božje ljubezni, ki jo potem spet delim, podarjam. Ko gojim hvaležnost, me težave ne podirajo, ampak postanejo izziv in priložnost za spremembo.

POSEBNO IN VSAKDANJE SPRAŠEVANJE:

Zjutraj: ko vstanem, se zahvalim za... in prosim za božjo pomoč.

Čez dan (pred/po kosilu, ali po službi): prosim za milost hvaležnosti, da se spomnim, kako sem bil nehvaležen/a in se v prihodnje še bolj potrudim. Ob vsaki priložnosti se zahvaljujem.

Zvečer: pregledam, kako mi je do tega trenutka (ne)uspelo zahvaljevanje in si kakšno stvar zabeležim.